

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: **M.M.**, narozený ..., státní příslušnost Republika Uzbekistán, nyní bytem ...,
zastoupeného: Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha
6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v
řízení o žalobě ze dne 27.2.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2018 č.j. OAM-
192/LE-LE05-P10-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému se p ř i z n á v á odměna ve výši 12.342,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 4018, vedený u Raiffeisenbank a.s.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 27.2.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2018, č.j. OAM-192/LE-LE05-P10-2017 kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce, o níž bylo rozhodnuto pravomocným *usnesením zdejšího soudu ze dne 8.3.2018 č.j. 60Az 21/2018-14*, kterým byl žalobci ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí*).*

*V podané žalobě k výzvě soudu doplněné dne 22.3.2018 žalobce vyjádřil svou domněnku, že žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku existence vážné újmy hrozící mu při návratu do Republiky Uzbekistánu (dále jen **Uzbekistán**). Dle jeho názoru se žalovaný*

nedostatečně vypořádal s obecně známou špatnou situací v Uzbekistánu, když pouze odkázal na údajnou změnu v poměrech v Uzbekistánu po smrti dlouholetého diktátora Islama Karimova, aniž by ovšem zohlednil tu skutečnost, že ani s nástupem nového prezidenta Šavkata Mirzijojeva nedošlo k zásadní změně situace v oblasti lidských práv, pronásledování mnoha skupin obyvatelstva, zneužívání justičního a policejního aparátu a neakceptovatelného totalitního pořádku panujícího v zemi.

Dále žalobce shrnul závěry zprávy Amnesty International za rok 2016, s kterou se dle jeho názoru žalovaný nedostatečně vypořádal, neboť podle této zprávy policie a důstojníci Národní bezpečnostní služby (**SNB**) i nadále rutinně mučili a obdobně zneužívali podezřelé a zadržené za účelem přinutit je k přiznání či k obvinění dalších (zejména osob podezřelých z protistátní činnosti). Soudci opakovaně přehlíželi či zamítali výpovědi o mučení a dalším zneužití obžalovaných i v případech, kdy byly výpovědi podloženy věrohodnými důkazy, a přiznání považují za standardní důkaz. Dále zpráva hovořila o nadále zcela nepřijatelných podmínkách v uzbekistánských věznicích, které jsou zneužívány pro doživotní izolaci nepohodlných osob na základě zcela vykonstruovaných obvinění. Uvedené informace pocházející ze zdrojů renomovaných lidskoprávních organizací se pak bohužel netýkají pouze aktivních ochránců lidských práv nebo osob nepohodlných uzbeckému režimu, nýbrž výše rozvedené hrozby mohou s nikoliv nízkou pravděpodobností postihnout i žalobce, jelikož se jedná o osobu, která by se měla vrátit do Uzbekistánu proti své vůli a ze „západního“ zařízení pro omezení osobní svobody. Uzbecké úřady totiž v rámci zostřeného boje proti terorismu soustavně šikanují pracovní migranty vracející se ze zahraničí pod záminkou boje proti terorismu a s údajnými obavami, že takové osoby mohly přijít do styku s islamistickým hnutím, které je v Uzbekistánu krutě a nemilosrdně potíráno. Právě žalobce jakožto osoba, která by byla do Uzbekistánu násilně vrácena z České republiky (dále jen **ČR**), je typickým adresátem možného policejního brutálního násilí a následného bezpříkladného svévolného souzení, trestání a mučení.

Žalobce tedy sice sám neuvedl, že se návratu do Uzbekistánu obává pro eventuálně hrozící vážnou újmu, namísto pouze z ekonomických důvodů, nelze připustit, aby žalovaný zcela odbyl výše popsané skutečnosti a spokojil se s lapidárním konstatováním, podle něž žalobci žádná vážná újma hrozit nemůže. Ve skutečnosti totiž naopak žalobcovo zajištění, jakož i jeho žádost o mezinárodní ochranu v ČR a eventuální nucený návrat do Uzbekistánu, jsou skutečnosti, které neakceptovatelným způsobem zvyšují pravděpodobnost toho, že by žalobce mohl být vystaven v Uzbekistánu hrozbě vážné újmy, zahrnující svévolné zatčení, věznění a dokonce i mučení. Závěrem žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí ze dne 13.2.2018 zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení a současně byla požadována odměna pro ustanoveného zástupce ve výši 8.228,-Kč za dva právní úkony á 3.100,-Kč a dvě paušální náhrady á 300,-Kč společně s daní z přidané hodnoty (dále jen **DPH**) ve výši 1.428,-Kč.

Napadeným rozhodnutím ze dne 13.2.2018 č.j. OAM-192/LE-LE05-P10-2017 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 31.12.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, a to v zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**).

Dne 30.1.2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti a byl s ním proveden pohovor za přítomnosti tlumočnicka jazyka uzbeckého, kdy sdělil, že je uzbecké státní příslušnosti, tádžické národnosti, vyznává islám, nemá žádné politické přesvědčení, ani nebyl členem žádné politické strany či hnutí, či jinak politicky aktivní. Je ženatý, má dvě manželky a čtyři děti, všichni se nacházejí v Uzbekistánu; je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení. Z vlasti odjel na základě cestovního pasu bez jakýchkoli potíží s úmyslem zde pracovat a vydělat si

peníze pro rodinu. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že potřebuje čas na to, aby si vyřídil svoje záležitosti; pokud dostane výjezdní vízum na dva měsíce, vše potřebné si vyřídí a odjede. V ČR si koupil 4 automobily, nemohly být ale dle jeho vyjádření zapsány na jeho jméno, neboť zde neměl žádnou formu pobytu, proto auta mají čtyři lidé z Uzbekistánu, jezdí s nimi a vydělávají. Žalobce se chtěl dostat ze ZZC, vzít si od těchto osob svoje peníze a odjet do Ruska, kde se plánuje usadit s rodinou. K pohovoru žalobce nedoložil žádné dokumenty, ani svou výpověď dále nedoplnil.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce byla snaha opustit ZZC, aby si mohl dořešit finanční záležitosti na území ČR a mohl vycestovat a usadit se v Rusku; obavy z návratu do země původu nedeklaroval.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Dne 9.2.2018 se dostavil žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí, kde měl možnost vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání, ale nijak svých práv nevyužil, pouze do protokolu doplnil, že měl starosti o svá auta.

Žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, což vyplynulo z průběhu správního řízení stejně jako fakt, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal účelově, aby mohl opustit ZZC, realizovat své obchody, získat finanční prostředky a vycestovat. O udělení mezinárodní ochrany požádal až za situace, kdy byl zajištěn za účelem správního vyhoštění bez platného pobytového oprávnění na území ČR.

Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce neopouštěl zemi původu z azylově-relevantních důvodů za jakkoli tíživé situace, neprchal ze země pod tlakem závažných okolností, tyto okolnosti vůči jeho osobě nenastaly ani během jeho pobytu na území ČR, ani nebyly správním orgánem zjištěny na základě shora citovaných zajištěných informací k situaci v zemi původu žalobce.

Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z jeho rodinných příslušníků. Žalobce tedy není rodinným příslušníkem azylanta, jak vyžaduje § 13 zákona o azylu pro případné udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Dále správní orgán po zhodnocení celkové situace žalobce s přihlédnutím k jeho věku a zdravotnímu stavu konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Byť obecně Uzbekistán bezesporu nelze označit za zemi s vysokým stupněm demokracie, na základě doposud shromážděných informací nebyl žádný předpoklad, že by konkrétně žadatel byl po návratu do vlasti postihován za pobyt v zahraničí, za samotnou žádost o udělení mezinárodní ochrany nebo překročení platnosti uděleného víza. K tomuto správní orgán pro úplnost ze své úřední činnosti konstatoval, že uzbecký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému

z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu zákonného ustanovení; jeho rodinní příslušníci pobývají v zemi původu. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení shledal, že žalobce nesplnil zákonné podmínky ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azyl, proto dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochranu tudíž neudělil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 3.4.2018 popřel oprávněnost námitek žalobce a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokázaly, že by v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu a současně odkázal na obsah správního spisu. Dále trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem.

Správním orgánem bylo zjištěno, že žalobce podal dne 13.3.2017 žádost o vydání zaměstnanecké karty. Žádost byla vedena pod č. j. OAM-6438/ZM-2017 a rozhodnutím ze dne 22.9.2017 byla zamítnuta dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., neboť je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob, protože na území ČR pobýval v době od 28.11.2016 do 31.1.2017 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn.

K námitce, že správní orgán nesprávně vyhodnotil otázku existence hrozící vážné újmy žalobci při návratu do Uzbekistánu, žalovaný uvedl, že zjistil dostatečně skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuváděl, že by měl ve své vlasti nějaké problémy či že by zde byl trestně stíhán. Naopak uvedl, že se chce i s rodinou usadit v Rusku a Uzbekistán opustil z důvodu špatné finanční situace. Pokud jsou námitky pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že dokazování provedl podrobně a úplně a zabýval se všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Dále žalovaný sdělil, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) k tomu uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný též vyjádřil názor, že pro to, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, jak ostatně vyplývá ze spisového materiálu. Žalovaný připomněl, že institut mezinárodní ochrany je institutem zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravených v zákoně o pobytu cizinců. Závěrem bylo navrženo, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplynulo, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 13.2.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 3.4.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 13.2.2018 žalobci předáno dne 15.2.2018.

Žalobce dne 23.4.2018 zaslal repliku k vyjádření žalovaného, v níž namítal, že žalovaný svoji argumentaci založil čistě na tom argumentu, že žalobce neuvedl v předmětném správním řízení ani ve své žádosti o mezinárodní ochranu žádné azylově-relevantní skutečnosti, čímž tedy nedostal své povinnosti tvrzení, která je jednou ze zásadních maxim azylového řízení.

S tímto názorem žalovaného se dle žalobce v žádném případě nelze ztotožnit. Sice procesní neaktivita, respektive neuvedení azylově relevantních důvodů může vést k závěru o nemožnosti udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani takové jednání žalobce nezbavuje žalovaného povinnosti dostatečně zkoumat eventuální podmínky udělení doplňkové ochrany, což je institut, který může pokrývat situace ohrožení vážnou újmou širokých kategorií osob, a to i bez jejich jakékoliv angažovanosti v politickém životě země původu, tedy jakož i v případě žalobce i bez povědomí o tom, že jsou eventuálně ohroženy nebezpečím vážné újmy. Nutnost žalovaného zkoumat eventuální hrozící vážnou újmu, a tedy i konkrétní nebezpečí, která žalobce ve své žalobě rozvedl, lze ostatně vyvodit i z judikatury NSS, který se vícekrát zabýval povinností žalovaného zkoumat podmínky udělení doplňkové ochrany i v případě zjevně neopodstatněných žádostí zamítaných podle ustanovení § 16 zákona o azylu.

Při té příležitosti připomenul usnesení NSS č. j. 7 Azs 79/2009-84 ze dne 8.3.2011, v němž NSS uvedl mimo jiné: „*Pro daný případ to znamená, že by soud nemohl přehlédnout (bez ohledu na obsah žaloby), pokud by byly dány důvody k ochraně žalobce před hrozící vážnou újmou v zemi původu, které žalovaný nezohlednil za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádné další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta. Poznatky k tomu zpravidla vyplývají z vyjádření žadatele v žádosti nebo při pohovoru a ze skutečností zjištěných o zemi původu v řízení či známých z jiných řízení, či známých obecně. Pokud tedy soud má k dispozici poznatky o tom, že žadateli o azyl je nezbytné poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by bylo narušením zásady non-refoulement a ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení, rozhodnutí žalovaného zruší, aniž by taková skutečnost musela být žalobou výslovně namítána,*“ čímž dal NSS najevo, že zabránit návratu žadatele do země, kde mu hrozí vážná újma je třeba v jakémkoliv stádiu správního či soudního řízení, a to i v případě, že informace o takové vážné újmě nedodal sám žadatel.

Ve skutečnosti tedy v žádném případě nelze vycházet pouze z toho, že žalobce neuvedl v azylovém řízení dostatek informací svědčících o hrozbě vážné újmy při jeho návratu, respektive není možné vycházet pouze z jeho výpovědi, a je nezbytné informace o žalobci a informace plynoucí z jeho výpovědi vyhodnotit v kontextu informací, které jsou známy o zemi původu žalobce. Žalobní námitky proto v žádném případě nelze odmítnout pouze z toho důvodu, že sám žalobce o konkrétních důvodech vážné újmy, které mu hrozí v Uzbekistánu, v průběhu správního řízení nehovořil, k čemuž došlo především z toho důvodu, že si jich s ohledem na svoji delší nepřítomnost v Uzbekistánu nebyl vědom, respektive je nebyl schopen adekvátně vyhodnotit. Závěrem žalobce trval na tom, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán).* Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. *ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.* Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná.* Dle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.*

Ustanovení § 12 zákona o azylu stanoví, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 13 zákona o azylu:

1) Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

3) Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

4) V případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.

Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nebyly důvodné, jak je zřejmé z níže uvedeného. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalovaný i žalobce s tímto postupem vyjádřili výslovně souhlas.

Žalobce se domníval, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s eventuální možností existence hrozby vážné újmy žalobci při návratu do Uzbekistánu. Proto se soud zejména zabýval tím, jaké podklady si žalovaný opatřil pro vydání napadeného rozhodnutí. Součástí správního spisu jsou Informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR: „Uzbekistán – bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 15.9.2017, také z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, č.j. 119896/2017-LPTP ze dne 22.11.2017, k tématům výjezdu ze země, pobytu v zahraničí a návratu státních občanů Uzbekistánu do vlasti, a dále zprávy ČTK ke dni 26.4.2017 a 31.1.2018 o aktuálních změnách politického režimu v zemi. Soud se při hodnocení napadeného rozhodnutí neztotožnil s námitkou žalobce, že by žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu, neboť správní orgán postupoval zcela standardně, vzal v potaz veškerá tvrzení žalobce a veškeré zprávy o zemi původu, které měl z oficiálních zdrojů k dispozici a jejichž věrohodnost žalobce ani nenapadl. Podle rozsudku NSS č.j. 1 Azs 105/2008-81 „[i]nformace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Žalobce měl možnost se se všemi podklady pro rozhodnutí seznámit a jakkoliv je doplnit, této možnosti však nevyužil a poprvé se k této otázce vyjádřil až v podané žalobě, přitom během samotného správního řízení explicitně konstatoval, že se žádného nebezpečí při návratu do vlasti neobává a vzhledem k tomu, že žalobce nebyl nikdy nijak politicky aktivní, ani žalovaný nemohl dojít k závěru, že by mu hrozilo nebezpečí. V žalobě pak žalobce explicitně odkazoval na zprávu Amnesty International za rok 2016, tato zpráva ovšem nereflektuje politické změny probíhající v Uzbekistánu zejména v roce 2017 po nástupu Šavkata Mirzijojeva na post prezidenta, kdy i vzhledem k ekonomickým problémům země došlo k uvolnění režimu.

Dle zjištění soudu se žalovaný v napadeném rozhodnutí velmi podrobně zabýval otázkou, zda žalobci v případě návratu hrozí nebezpečí ve smyslu uvedených ustanovení, a to v souladu s žalobcem citovanou judikaturou, tj. s usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011 č.j. 7 Azs 79/2009-84, v němž bylo specifikováno, že v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu musí být uvedeny důvody, pro které je žádost zamítána a dále musí být uvedena i úvaha o tom, proč nebyly shledány naplněnými podmínky pro udělení doplňkové ochrany (totéž ostatně platí i pro humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu). Soud z výše uvedených důvodů proto dospěl k závěru, že žalovaný se podrobně vypořádal se všemi tvrzeními žalobce a podrobně odůvodnil, proč žalobci při návratu do vlasti nehrozí nebezpečí bezprostřední újmy a to i s odkazem na informace o zemi původu, které v řízení obstaral.

Podle názoru soudu je nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého dalšího pobytu na území ČR. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno. V tomto směru soud přiměřeně odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

Žalovaný dle názoru zdejšího soudu v řízení postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o azylu a zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu s ohledem na odůvodnění žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž si žalovaný opatřil nezbytné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí zejména v tom smyslu, že žalobci umožnil uvést veškeré důvody, pro něž o mezinárodní ochranu žádá, a také si opatřil relevantní zprávy o situaci panující v žalobcově vlasti z ověřených zdrojů různé povahy; získané poznatky pak přezkoumatelným způsobem vzájemně konfrontoval. Provedené dokazování bylo s ohledem na konkrétní okolnosti případu dostačující a žalobce byl vyslechnut takovým způsobem, který mu umožnil uvést vše, co považoval za podstatné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo konzistentní a odpovídalo i požadavkům správního řádu, tj. zákona č. 500/2004 Sb.

S ohledem na shora uvedené, kdy soud žalobu neshledal důvodnou, rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve *výroku II. rozsudku*. Žalobce ve věci samé úspěch neměl a úspěšný žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení, proto žádnému z účastníků nebyla náhrada nákladů řízení přiznána

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s.). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 23.4.2018, která je tvořena *třemi* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby a replika k vyjádření žalovaného*) a *třemi* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 2.142,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 12.342,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (*výrok III. rozsudku*).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 10. září 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: L. K.